

STUDŇA

Studňa je román o tom, čo zostane z človeka,
keď mu vypnú prúd,
vezmú uznanie a
ostane stáť nad tmou
s kusom pretrhnutého lana v ruke.

Janka Bugyiková

Anotácia

Studňa je psychologický román o generačnom tichu, neodhalených pravdách a pamäti miesta, ktoré si uchováva viac než ľudia.

Hlavná postava Elena sa vracia do domu po svojej starej mame, ktorá za nejasných okolností zomrela pádom do studne. Spolu so synom Jakubom vstupuje do priestoru, kde sa minulosť nevracia vo forme spomienok, ale v náznakoch, nedopovedaných vetách a tichu, ktoré pretrvalo generácie.

Postupne odhaľuje, že príbeh starej mamy nie je uzavretý. Iba potlačený.

Prostredie slovenského vidieka, kde sa pamäť prenáša skôr mlčaním než rozprávaním, kladie odpor voči pravde. Studňa sa stáva symbolom, miestom, kde sa ukladá to, čo nemalo byť vyslovené.

Román skúma rodinnú pamäť, traumu a identitu cez vzťah matky a syna, ktorý odráža generačné posuny v chápaní pravdy a reality.

Akú cenu má pravda, keď sa dlho mlčalo?

Ukážka z románu

Dom nevoňal po detstve. Voňal po zatuchline a starom popole.
Elena položila kľúče na dubový stôl. Zvuk sa stratil.
„Nezapínaj to. Aj tak tu nie je elektrina," povedala.
Jakub stál uprostred kuchyne a držal telefón ako kompas.
„Toto je únos," zamrmal. „Bez signálu sa tu nedá existovať."
Elena otočila kohútikom. Potrubie zachrčalo. Potom nič.
Sucho.
Na chvíľu zavrela oči.
Žiadna voda. Žiadny plán B.
„Idem po vodu," povedala a vzala staré plechové vedro.
„Kam?"
„Do studne."
Jakub si odfrkol. „Samozrejme. Prečo by sme mali žiť v tomto storočí."
Neodpovedala. Vyšla na dvor.
Slnko klesalo za les. Studňa stála uprostred dvora.
Elena sa dotkla jej okraja. Kameň bol studený a drsný.
Na kladke viselo staré lano.
„To by som neriskoval."
Otočila sa. Muž v ošúchanom menčestrovom kabáte. Sivé oči.
„Dobrý deň," povedala.
„Viem, koho ste vnučka," odpovedal bez úsmevu. „Oči máte rovnaké."
Nevedela, či je to kompliment.
„Idete po vodu?"
„Ak lano vydrží." povedala Elena.

Muž pristúpil bližšie. Prešiel prstami po vláknach.
„Lano vydrží, keď sa s ním nezaobchádza v hneve.“
Pozrel na ňu krátko.
Bez ďalších slov pripevnil vedro a začal ho spúšťať dolu.
Pomaly. Rovnomerne.
„Voda je hlboko,“ povedal. „Ale je tam.“
Elena sledovala, ako lano mizne v tme.
„Tu sa veci robia pomaly,“ dodal. „Inak sa rozpadnú.“
Vedro narazilo na hladinu. Tichý zvuk.
Muž ho vytiahol späť a podal jej ho.
„Vaša stará mama vedela čakať.“
Elena stuhla.
„Spadla do tejto studne,“ povedala.
Muž sa na ňu pozrel.
„Nie všetko, čo spadne, je nehoda.“
Otočil sa a odišiel.
Elena zostala stáť s vedrom v rukách. Voda sa pohybovala.
V dome Jakub sedel na kufri.
„Máš vodu?“
„Mám.“
„Super. Takže teraz budeme žiť ako archeologický nález.“
Elena postavila vedro na stôl a začala utierať prach z linky.

Studňa

© Janka Buggyíková, 2026

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť reprodukováaná, ukladaná do informačných systémov ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez predchádzajúceho písomného súhlasu autorky, s výnimkou krátkych citácií na účely recenzií alebo odborných odkazov.

Autor textu:	Janka Buggyíková
Obálka:	Ascendia s. r. o.
Vydanie:	Prvé elektronické vydanie
Rok vydania:	plánované na 2027
ISBN:	978-xx-xxxx-xxx-x (pripravuje sa)
Vydavateľ:	Ascendia s. r. o., Bratislava